

Sygn. akt I C 2395/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2015r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSR Barbara Nowicka

Protokolant: st. sekr. sądowy E. B.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 października 2015 r. w S. sprawy

z powództwa **Z. P.**

przeciwko **Wspólnocie Mieszkaniowej nr (...) ul. (...) w S.**

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanej od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 31.12.2013 r. w sprawie I Nc 4154/13 w części obejmującej żądanie odsetek ustawowych liczonych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty

I. oddała powództwo w zaskarżonym w sprzeciwie zakresie;

II. zasądza od pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej nr (...) ul. (...) w S. na rzecz powoda Z. P. kwotę 216,38 zł (dwieście szesnaście złotych i 38/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2395/14

UZASADNIENIE

Powód Z. P. wniósł o zasądzenie od **pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej nr (...) ul. (...) w S.** kwoty 895,63 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwana (za pośrednictwem swojego zarządcy nieruchomości wspólnej Przedsiębiorstwa (...) Spółki z o.o.) uiściła z opóźnieniem należność powoda za wykonane usługi. Powołując się na treść art. 481 § 1 kc powód podał, iż przedmiotem powództwa w niniejszej sprawie są odsetki ustawowe obliczone od dnia następnego po terminie płatności faktury wystawionej przez powoda do dnia rzeczywistej zapłaty. Nadto powód domagał się zapłaty odsetek od odsetek zgodnie z art. 482 § 1 kc.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 31 grudnia 2013 r., sygn. I Nc 4154/13, referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Słupsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od wyżej wymienionego nakazu zapłaty złożyła sprzeciw **pozwana Wspólnota Mieszkaniowa nr (...) ul. (...) w S.** zaskarżając go w zakresie odsetek ustawowych liczonych od dnia wniesienia pozwu oraz kosztów procesu i wnosząc o oddalenie powództwa. Pozwana wniosła nadto o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania wraz z wyodrębnioną kwotą kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych bowiem nie dała powodowi powodu do wytoczenia powództwa i uznała przy pierwszej czynności żądanie pozwu. Pozwana wskazała, że powód nie wzywał jej przed wniesieniem pozwu do spełnienia świadczenia, czym uniemożliwił zaspokojenie roszczenia powoda.

Z tego powodu pozwana doręczenie pozwu potraktowała jako wezwanie do zapłaty, po którym niezwłocznie spełniła świadczenie. Wytoczenie powództwa w niniejszej sprawie było więc zbędne i nosi znamiona nadużycia prawa.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej, powód Z. P. w piśmie z dnia 15 grudnia 2014 r. wobec dokonanej przez pozwaną zapłaty kwoty 895,63 zł, cofnął powództwo w tym zakresie i wniósł o obciążenie pozwanej kosztami procesu, albowiem pozwana dokonała zapłaty odsetek ustawowych będących przedmiotem żądania pozwu już po skierowaniu sprawy na drogę postępowania sądowego. Argumentował, że nie miał obowiązku wzywania pozwanej do spełnienia świadczenia przed wytoczeniem pozwu, bowiem do wytoczenia powództwa wystarczyła sama wymagalność jego roszczenia. Nadto dopiero od wytoczenia powództwa powód mógł skorzystać z uprawnienia do domagania się odsetek od odsetek. Pozwany wskazał, nadto, iż zastosowanie art. 101 kc możliwe jest jedynie wówczas, gdy pozwany, który nie dał powodu do wytoczenia powództwa uznał powództwo w całości przy pierwszej czynności procesowej.

Na rozprawie w dniu 14 stycznia 2015 r. pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie. Podniosła, iż cofnięcie powództwa jest niedopuszczalne albowiem nakaz zapłaty uprawomocnił się co do kwoty 895,63 zł uznanej przez pozwaną.

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2015 r. Sąd zawiesił postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt. 6 kpc.

W piśmie procesowym z dnia 10 lipca 2015 r. powód doprecyzował żądanie pozwu w zakresie należności ubocznych tj. odsetek od odsetek obliczanych od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Wskazał, iż żądanie pozwu w tym zakresie to kwota 23,95 zł, odsetki ustawowe będące przedmiotem pozwu to kwota 895,63 zł, pozew wniesiony został do Sądu 19 grudnia 2013 r., kwota 895,65 zł została spłacona przez pozwanego w dniu 5.03.2014 r. a odsetki ustawowe za okres od dnia 20.12.2013 r. do dnia 4.03.2014 r. liczone od kwoty 895,63 zł to kwota 23,95 zł.

Postanowieniem z dnia 6 sierpnia 2015 r. Sąd podjął postępowanie w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. P. wystawił w dniu 17 maja 2011 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 46.860,42 zł, z terminem płatności 30 dni, z tytułu wykonania remontu balkonów. Jako nabywcę wskazano Wspólnotę Mieszkaniową nr (...) ul. (...) w S.. **(bezsporne)**.

Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w S. dokonało z tytułu faktury VAT nr (...) wpłaty na rachunek Z. P. w dniu 29.08.2011 r. w wysokości 28.254,42 zł, w dniu 30.08.2011 r. w wysokości 16.000,00 zł.

dowód: /wyciąg z rachunku bankowego k. 10 akt/.

Z. P. nie wezwał Wspólnoty Mieszkaniowej nr (...) ul. (...) w S. do zapłaty odsetek ustawowym w związku z opóźnieniem w terminie płatności z tytułu faktury VAT nr (...).

(bezsporne)

Wspólnota Mieszkaniowa nr (...) ul. (...) w S. otrzymała odpis pozwu i nakazu zapłaty wydanego w dniu 31 grudnia 2013 r. dnia 4.03.2014 r.

Wspólnota Mieszkaniowa nr (...) ul. (...) w S. dokonała wpłaty na rachunek Z. P. w dniu 5.03.2014 r. w wysokości 895,63 zł.

okoliczność przyznana nadto dowód: /wyciąg z rachunku bankowego k. 19 akt/.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w zaskarżonym w sprzeciwie zakresie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Pozwana Wspólnota Mieszkaniowa nr (...) ul. (...) w S. zaskarżyła wydany w niniejszej sprawie w dniu 31 grudnia 2013 r. (I Ns 4154/13) nakaz zapłaty w części tj. w zakresie odsetek ustawowych liczonych od dnia wniesienia pozwu oraz kosztów procesu. Wobec uznania powództwa przez pozwaną co do kwoty 895,63 zł nakaz zapłaty uprawomocnił się w tej części. Po wniesieniu sprzeciwu strona powodowa cofnęła powództwo co do kwoty uznanej.

Zgodnie z art. 332 § 2 k.p.c. w razie cofnięcia pozwu przed uprawomocnieniem się wyroku i przed jego zaskarżeniem z jednoczesnym zrzeczeniem się dochodzonego roszczenia, a za zgodą pozwanego również bez takiego zrzeczenia się, sąd pierwszej instancji uchyli swój wyrok i postępowanie w sprawie umorzy, jeżeli uzna cofnięcie takie za dopuszczalne. Postanowienie sądu w tym przedmiocie może być wydane na posiedzeniu niejawnym. Przepisy o procesie stosuje się odpowiednio do innych rodzajów postępowań unormowanych w niniejszym kodeksie, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej (art. 13 § 2 k.p.c.).

Sąd zważył, iż cofnięcie przez powoda pozwu w zakresie kwoty 895,63 zł, uznanej przez pozwaną było niedopuszczalne z uwagi na niemożność zastosowania art. 332 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wobec uprawomocnienia się nakazu zapłaty w tym zakresie.

W niniejszej sprawie po zaskarżeniu sprzeciwem nakazu zapłaty sporna i podlegająca rozstrzygnięciu Sądu pozostawała kwestia odsetek od odsetek obliczanych od kwoty zaległych odsetek ustawowych skapitalizowanych w pozwie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Pozwana sprzeciwiła się uwzględnieniu roszczenia powoda wskazując, iż żądanie jest wynikiem nadużyciem prawa wynikającego z tego, że powód nie wzywał przed wytoczeniem powództwa strony pozwanej o zapłatę kwoty zaległych odsetek.

W ocenie Sądu zarzut pozwanej zasługiwał na uwzględnienie w tym postępowaniu. Dochodzona pozwem kwota stanowiła kwotę skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w płatności faktury VAT nr (...).

Zgodnie zaś z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Zakaz anatocyzmu, o którym mowa w ww. przepisie, obejmują „zaległe odsetki” bez względu na tytuł, który jest podstawą ich naliczania. Brak jest bowiem podstaw do różnicowania odsetek (postanowienie SN z dnia 5 października 1994 r., III CZP 128/94, LEX nr 5396). Na podobnych zasadach traktowane są te, których źródłem jest ustawa, jak i te, których źródłem jest czynność prawna. Pojęcie to zatem odnosi się zarówno do odsetek kapitałowych, jak i odsetek za opóźnienie (T. Wiśniewski (w:) G. Bieniek, Komentarz, t. I, 2011, s. 625). Ograniczenia przewidziane opisywanym przepisem nie mają jednak charakteru bezwzględnych. Przepis § 1 art. 482 ustanawia dopuszczalność żądania odsetek za opóźnienie od zaległych odsetek (zarówno kapitałowych, jak i odsetek za opóźnienie) od chwili wytoczenia o nie powództwa (wyrok SA w Katowicach z dnia 12 lutego 1992 r., I ACr 31/92, OSA 1992, z. 7, poz. 62). Dopuszczalność, o której mowa, jest niezależna od uprzedniego porozumienia się stron w tym przedmiocie (wyrok SN z dnia 13 października 2005 r., IV CK 162/05, LEX nr 186899). Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, odsetki od odsetek należy liczyć od dnia wytoczenia powództwa o odsetki (uchwała SN z dnia 18 maja 1994 r., III CZP 70/94, OSNC 1994, nr 11, poz. 220). Wytoczenie powództwa przeciwko dłużnikowi jest wystarczającym ostrzeżeniem dla dłużnika, a równocześnie zabezpieczeniem, że jego zadłużenie nie będzie wzrastało w sposób niekontrolowany. Pozbawienie wierzyciela w takich okolicznościach prawa do odsetek od zaległych odsetek byłoby utrzymywaniem niczym nieuzasadnionej ochrony nad dłużnikiem, który nie wykonując zobowiązania, jest w taki sposób niejako premiiowany. Trudno byłoby go w takiej sytuacji obciążać dowodzeniem szkody, jaką ponosi wskutek niesolidności dłużnika, i wykazywania, że stało się to z jego przyczyny.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zważył, iż w sensie prawnym jest możliwość żądania odsetek od odsetek od momentu wytoczenia powództwa, jednakże w niniejszej sprawie istnienie tego formalnego uprawnienia stanowiło o nadużyciu prawa przez stronę powodową ponieważ nie wzywała pozwanej przedsądowo do zapłaty. Strona pozwana przy pierwszej czynności procesowej, następnego dnia po otrzymaniu nakazu zapłaty strona pozwana uiściła kwotę

zaległych odsetek. W tej sytuacji należało przyjąć, że gdyby strona pozwana otrzymała przedsądowe wezwanie do zapłaty nie powstałoby uprawnienie strony powodowej do obliczania odsetek od odsetek. W ocenie Sądu wytoczenie powództwa bez uprzedzenia o kierowaniu sprawy na drogę postępowania sądowego mające na celu uprawnienie naliczania odsetek od zaległych odsetek stanowiło nadużycie prawa które nie zasługiwało na ochronę w myśl art. 5 k.c.

Przechodząc do rozstrzygnięcia w zakresie kosztów procesu w pierwszej kolejności należy zaznaczyć, iż strona pozwana uznała w niniejszej sprawie przy pierwszej czynności procesowej powództwo w części.

Zastosowanie art. 101 k.p.c. możliwe jest jedynie wówczas, gdy pozwany który nie dał powodu do wytoczenia powództwa uznał powództwo przy pierwszej czynności procesowej. Przepis ten znajduje zastosowanie jedynie do tych sytuacji, w których pozwany uznaje powództwo w całości. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 22 stycznia 1979 r. II CZ 150/78 (LEX nr 8164), stwierdził, że okoliczność, iż poszkodowany przed wytoczeniem powództwa nie zwrócił się do osoby odpowiedzialnej za szkodę o dobrowolne zaspokojenie roszczenia odszkodowawczego, nie może uzasadniać zasądzenia od niego na rzecz pozwanego kosztów procesu na mocy art. 101 k.p.c., jeżeli pozwany przy pierwszej czynności procesowej uznał powództwo tylko częściowo, kwestionując niektóre przesłanki odpowiedzialności i wysokość poszczególnych roszczeń. Nie ulega wątpliwości, że w rozpoznawanej sprawie pozwana uznała powództwo tylko częściowo.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zatem na podstawie art. 100 k.p.c. ustalając, iż strona powodowa poniosła koszty w wysokości 227,00 zł a strona pozwana w wysokości 180,00 zł, powód wygrał sprawę w 97,39 %, przegrał 2,61 %. Sad zasądził zatem od pozwanej na rzecz powoda różnicę kosztów które powinien ponieść powód z uwagi na wynik sprawy a kosztami które faktycznie poniósł.